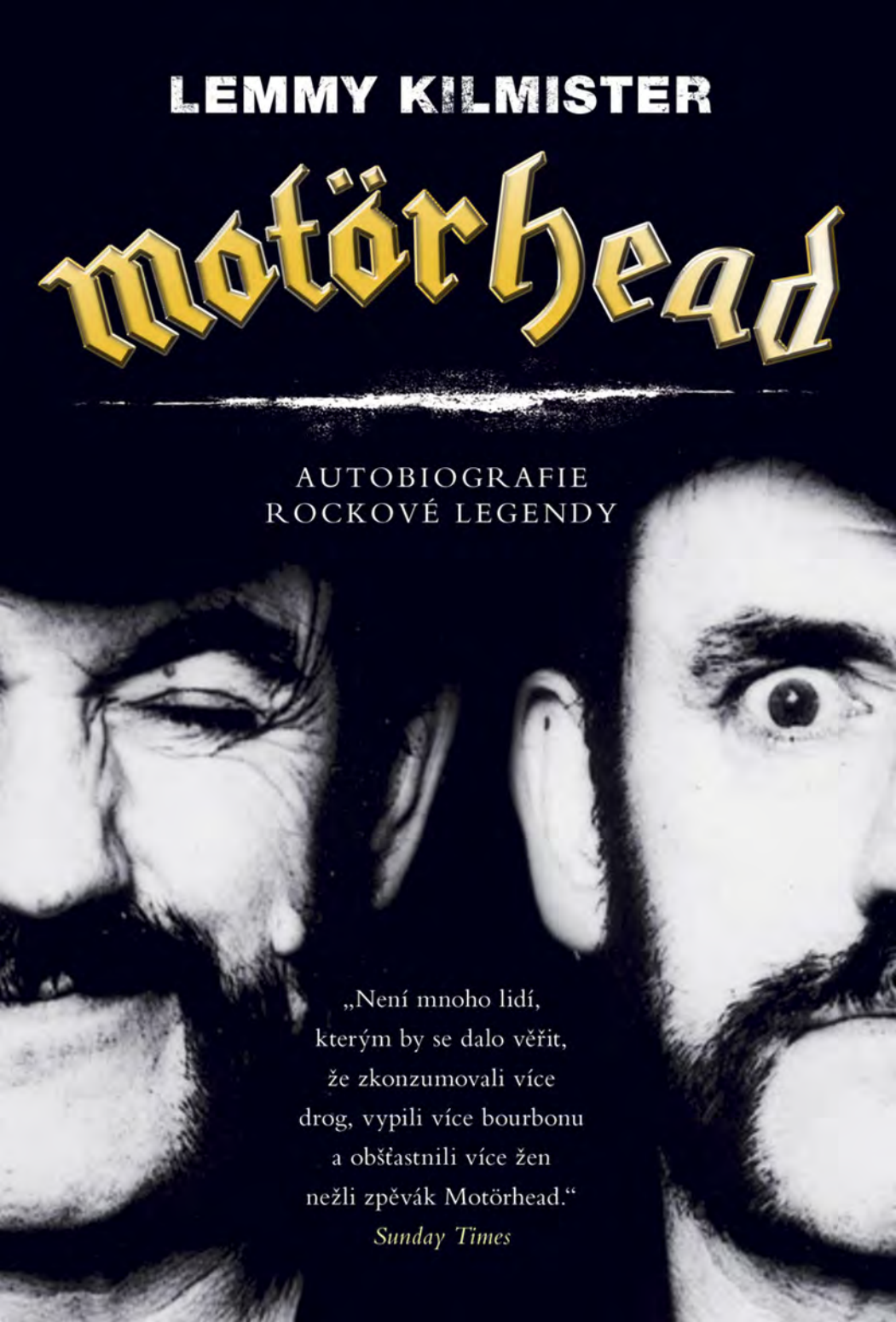

LEMMY KILMISTER

motörhead

AUTOBIOGRAFIE
ROCKOVÉ LEGENDY

„Není mnoho lidí,
kterým by se dalo věřit,
že zkonsumovali více
drog, vypili více bourbonu
a obšťastnili více žen
nežli zpěvák Motörhead.“

Sunday Times

motörhead

LEMMY KILMISTER

motörhead

AUTOBIOGRAFIE
ROCKOVÉ LEGENDY

Přeložil Radek Šimek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2002 by Ian Fraser Kilmister and Janiss Garza

Cover photograph of Lemmy by Nicola Rübenberg ©; Hawkwind photograph by Michael Odis Archives © Referns; Motorcycle Irene, Phil Taylor & Lemmy photograph by Ray Stevenson © Retna Pictures Ltd; Motörhead at Bloomsfield Terrace © Redfern's; Motörhead photograph by Fin Costello © Referns; Motörhead photograph © Corbis; Motörhead photograph by Paul Slattery © Retna Pictures Ltd; Motörhead photograph by Fin Costello © Redfern's; Bishop Lemmy photograph by Fin Costello © Redfern's; Motörhead photograph by Glenn Laferman ©; Motörhead's 10 year anniversary party photograph by Tony Mottram ©; Lemmy photograph by Mick Hutson © Redfern's; Lemmy photograph by Mitran Kaul © Redfern's

All rights reserved.

Z anglického originálu *White Line Fever*

(First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2002

A Viacom Company)

přeložil © 2009, 2016 Radek Šimek

Redakce textu: Michaela Šmejkalová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Elektronické formáty Dagmar Waňkowská

Druhé vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-544-4

Tato kniha je věnována Susan Bennetové,
která mohla být mou vyvolenou.

ÚVOD

Narodil jsem se jako Ian Fraser Kilmister na Štědrý den roku 1945, asi pět týdnů před termínem, s krásnými zlatými vlasy, které mi k radosti mé svérázné matky pět dní nato vypadaly. Neměl jsem nehty ani řasy a byl jsem celý červený. Mojí první vzpomínkou je křik: na co a proč jsem křičel, to nevím. Asi jsem se vztekal nebo jsem už začínal zpívat. Vždycky jsem se vším začínal brzo.

Můj otec neměl moc velkou radost. Možná by se dalo říct, že jsme si s otcem nepadli do oka – opustil nás tři měsíce po mém narození. Snad kvůli těm vlasům, které mi vypadaly, nebo možná nabyl dojmu, že se mu začínám podobat.

Otec byl za války vojenským kaplanem u RAF. Matka byla moc hezká, pracovala jako knihovnice a neměla ani tušení, že duchovní mohou být pokrytci, co například vykládají lidem, že Spasitel byl potomkem manželky tuláka (která byla navíc *panna*) a *Ducha svatého*. Na *tombhe* je založené celosvětové náboženství? Tomu se mi nechce věřit. Dospěl jsem k závěru, že pokud *tomuhle* Josef věřil, pak si vážně zasloužil, aby spal ve chlévě!

Otec mi tedy nijak nechyběl, protože jsem si ho ani nepamatoval. Aby toho nebylo málo, matka a babička mě pěkně zkazily.

S otcem jsem se setkal až po pětadvaceti letech v jedné pizzerii na Earls Court Road. Tehdy ho zřejmě popadly výčitky svědomí a chtěl mi „pomoci“. S matkou jsme si tehdy řekli: „Mohli bychom z toho hajzla alespoň vytáhnout nějaké prachy!“ Vydal jsem se tedy na setkání s kajícím se mizerou. Tušil jsem, že to nebude nic jednoduchého, a to se potvrdilo.

Poznal jsem ho okamžitě. Byl drobnější než já, ale já jsem ve srovnání s většinou lidí dost vysoký, no ne? Byl to příkrčený malý nebožák s brýlemi a pleší po celé hlavě.

Muselo to být pro něj nepříjemné – odejít od někoho, koho měl živit, a pak se neozvat celých pětadvacet let... Ale pro moji matku to bylo taky setsakra těžké, když mě musela vychovávat sama a zároveň se starala i o babičku!

Prohlásil: „Rád bych ti pomohl s tvojí kariérou, abych trochu napravil, že jsem ti nebyl řádným otcem.“ Cha!

Odpověděl jsem: „Podívej, já ti to usnadním. Hraju v rockové skupině a potřebuju nějaké vybavení,“ – odešel mi právě zesilovač! – „takže jestli mi můžeš koupit zesilovač a dvě reprobedny, tak si budeme kvit, jo?“

Na chvíli se odmlčel a pak pronesl: „É.“

Viděl jsem, že takovým scénářem není moc nadšený.

„Hudební byznys je dost ošidný,“ řekl. (Ve své době býval dobrým pianistou, ale to už bylo dávno pryč.)

„Jo,“ pokýval jsem, „já vím, ale vydělávám si tím na živobytí.“ (Což byla lež... alespoň v té době!)

„No,“ řekl, „já jsem myslel, že ti třeba zaplatím nějaké kurzy, třeba autoškolu a kurz pro prodejce. Říkal jsem si, že by ses mohl stát obchodním zástupcem nebo...“ Hlas mu odumřel.

Teď byla řada na mně, abych nebyl nadšený.

„Běž do prdele!“ zařval jsem a zvedl se od stolu. Měl velké štěstí,

že ohromnou pizzu na usmířenou ještě nepřinesli, protože by z ní měl nový klobouk. Vyšel jsem na ulici a zase sám bez otce. Venku nebyla ani noha, a to se jednalo o rušnou ulici Earls Court Road!

Když už hovoříme o pokryteckých hajzlech – moje skupina, Motörhead, byla v roce 1991 nominována na cenu Grammy. Znáte to, hudební průmysl se najednou rozhodl, že nás něčím poctí. Tak jsem v Los Angeles nasedl do letadla. New York je přece jenom trochu z ruky, aby tam šel člověk pěšky. Měl jsem v kapse půllitr Jacka Danielse: zjistil jsem, že ten mi vždycky pomůže, jakmile začnu strízlivět. Zatímco letadlo elegantně najíždělo na sluncem zalitou ranvej, dal jsem si loka a s příjemným pocitem v hlavě jsem začal přemítat o různých věcech.

„Dejte mi tu láhev!“ ozvalo se nade mnou.

Zvedl jsem oči a letuška s vyztuženými vlasy a hubou jako vrata opakovala pořád dokola: „Dejte mi tu láhev!“

No, nevím, vážení čtenáři, co byste udělali vy, ale tu láhev jsem si kurva koupil a řádně za ni zaplatil. Takže ani náhodou! Vysvětlil jsem jí to a dostalo se mi odpovědi: „Pokud mi tu láhev nedáte, nechám vás z letadla vysadit!“

Začalo to být zajímavé; byli jsme asi pátí na startovací dráze, už tak jsme měli zpoždění, a tahle hloupá kráva chtěla celé letadlo vrátit zpátky kvůli půllitru Jacka Danielse!

„Dobře,“ řekl jsem a dodal něco jako: „Tak mě kurva vysadte!“ A věřili byste tomu, že ta blbá husa to udělala? ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!! Všichni lidé v letadle kvůli ní zmeškali spoje v New Yorku, a to jenom pro půllitr zlatavého životabudiče... Takže? Ať jde do prdele i s tou rachotinou, kterou jsme měli letět! Ostatně i ta ženská byla stará rachotina! Letěl jsem jiným spojem o hodinu a půl později.

Byl to neblahý začátek oné slávy, která se měla v New Yorku odehrát, a ve stejném duchu se to táhlo i dál. Když jsme dorazili do proslulého Radio City (Domova všech hvězd!), všichni měli na sobě vypůjčené smokingy a snažili se ze všech sil vypadat stejně

jako ti hajzlové, kteří jim kradou peníze! Já kvádru nenosím, to bych pak prostě nebyl já. A myslím, že uvaděčům se nelíbil ani můj Železný kříž.

Ovšem potom, co jsme byli nominováni na Grammy, jsem se bláhově domníval, že by z toho mohli mít v Sony radost. Ale oni si toho snad ani nevšimli! Do dnešního dne se mi nedostalo té cti, abych mohl popatřit na Tommyho Mottolu – ten večer asi honil po šatně Mariah Careyovou. Nejsem nijak náročný: „Ahoj“ nebo jenom „Jsme rádi, že vás tu máme“ či „Čau, kámo“ by bylo bývalo stačilo. Nic. *Nada*. Ať jdou všichni do prdele. Tak jsem odešel na večírek společnosti Sire. Tam to bylo mnohem lepší, a navíc jsem si zašukal.

Takže ať jdou do prdele. I ta stará rachotina!

KAPITOLA PRVNÍ

capricorn

Na svět jsem přišel ve Stoke-on-Trent, v anglickém kraji West Midlands. Stoke tvoří asi šest měst seskupených dohromady. Je příznačné, že jsem se narodil v nejošklivějším z nich, v Burslemu. Celá oblast se nazývá Potteries a krajina tu bývala pokrytá černým prachem z uhlí, jež se používalo v pecích na výrobu nejrůznějších druhů keramiky, včetně slavného Wedgewoodu. Nevzhledné haldy se struskou se táhly krajinou, kam se člověk podíval, a vzduch byl zamořený kouřem z komínů.

Poté, co se můj přelétavý otec zdekoval, jsme se přestěhovali do Newcastleu: matka, babička a já – tedy přesněji do Newcastle-under-Lyme, což není daleko od Stoke. Žili jsme tam do mých šesti měsíců a pak jsme se přestěhovali do nedaleké vesnice Madeley, která byla opravdu velmi hezká. Bydleli jsme naproti velkému rybníku, vlastně skoro jezera, kde žily labutě. Byl to krásný život, ale místní obyvatelé nebyli nic moc.

Moje matka to rozhodně neměla lehké, když se nás s babičkou snažila uživit. Nejprve pracovala jako sestra na tuberkulózním

oddělení, což byla setsakra těžká práce, asi jako pracovat dnes na oddělení nevyлéčitelně nemocných s rakovinou, takže vlastně jen vyprovázela pacienty na jejich poslední cestě. Rodily se tam děti s tuberkulózou, zkrátka musela tam zažívat hotové hrůzy. Chromozomy se kvůli tuberkulóze někdy zbláznily: novorozenatům třeba začalo růst peří nebo na sobě měla šupiny. Nakonec odtamtud odešla, chvíli pracovala jako knihovnice a pak načas přestala pracovat úplně. Těžkosti, s kterými se musela potýkat, jsem tehdy nechápal a žil jsem ve sladké nevědomosti. Později začala pracovat jako barmanka, ale to až když si vzala mého nevlastního otce.

Ve škole jsem měl problémy od samého začátku. S učiteli jsem si nerozuměl: chtěli, abych se učil, což jsem zas nechtěl já. V matice jsem se podobal černé díře ve vesmíru. Pokud se probírala algebra, jako by na mě učitelé mluvili svahilsky, a tak jsem to brzy vzdal. Říkal jsem si, že pokud ze mě nebude matematik, tak se na celou školu můžu stejně vykašlat. Pořád jsem chodil za školu, čímž byl můj osud zpečetěn.

První epizoda v těžkém procesu mého vzdělávání, na kterou si jasně vzpomínám, se udála s jednou učitelkou. Chtěla naučit kluky plést, asi to byla feministka. Muselo mi být asi tak sedm, takže to stejně byla marná snaha. Tahle ženská byla skutečná bestie, protože ráda děti fackovala. Já jsem plést nechtěl, protože to dělají jenom teplouši. Teplouši existovali už tehdy, ale nebyli ještě ve vládě, jako je tomu dnes. Řekl jsem jí, že to dělat nebudu, a dostal jsem facku. I tak jsem si stál pořád za svým, načež mě po nějaké době fackovat přestala.

Ale pozor, myslím si, že pokud dítě zlobí, tak dát mu facku není nic špatného. Ale jen když něco provede, a ne ho mlátit hlava nehlava! Musí mít z učitele respekt, aby nezlobilo. Já jsem to schytával pravidelně: dostával jsem příložníkem, co visel vedle tabule. Stáli jsme k učiteli zády a on nás mlátil do zátylku. Později nás fyzikář tloukl nohou od židle, což už bylo hodně brutální, ale naštěstí

jsem byl ve fyzice docela dobrý, tedy než jsem po vzájemné dohodě s učitelem školu opustil.

Dostane-li člověk pořádnou facku přes ucho, tak mu v hlavě hučí a zvoní asi půl hodiny a už neprovádí žádné hovadiny; poslouchá, co se mu říká. Dnes už se to sice nesmí, ale dřív to takhle bez problému fungovalo, a proto je moje generace chytřejší než ta současná. Ale zpátky k věci. Když mi bylo deset, moje matka se znovu vdala. Onen vyvolený se jmenoval George Willis a seznámila se s ním přes mého strýce a svého jediného bratra Colina. Myslím, že ti dva se znali z vojny (tedy Colin a George...). Hrával profesionálně fotbal za klub Bolton Wanderers a podle svých slov se „vypracoval“ úplně sám. Vlastnil továrnu na výrobu umělohmotných stojánek na boty do výkladních skříní. Továrna zkrachovala asi tři měsíce poté, co si ho matka vzala. Ten člověk byl neskutečný! Co chvíli ho zabásli, protože na korbě svého nákladáku prodával ukradené pračky a ledničky. Nám o tom nikdy neřekl ani slovo a vždycky tvrdil, že jede na služební cestu. Znáte to: „Miláčku, budu asi měsíc pryč,“ načež ho na třicet dní zavřeli do lochu. Trvalo nějakou chvíli, než jsme na to přišli. Nakonec to s ním ale dopadlo docela dobře.

Přivedl si s sebou samozřejmě dvě děti z předchozího manželství: Patricii a Tonyho. Já jsem byl mladší a moji noví sourozenci mě neustále šikanovali. Taky jsem měl docela problematický vztah s otčímem, protože jsem byl jedináček, tedy z matčiny strany. Bránila mě jako kvočna kuře a on od ní dostával kurevsky zabrat. Patricie měla velké ambice, že bude pracovat na ministerstvu financí, kterýžto sen se jí nakonec vyplnil. Tony žije v Austrálii, v Melbourne, a je vedoucím nějakého oddělení v továrně na plasty (*Netušil jsem, že plasty mohou být dědičné!*). Svého času odešel k obchodnímu námořnictvu, kde strávil asi deset let, a dvacet let nám ani nenapsal. Otčím se domníval, že je mrtvý.

Když se matka s otčímem vzali, přestěhovali jsme se do jeho domu v Bellech, přímořského letoviska na ostrově Anglesey. Přibližně v té

době jsem začal být známý pod přezdívkou Lemmy – myslím, že je to z velštiny. Chodil jsem do hodně špatné školy, kde jsem byl jediné anglické dítě mezi sedmi sty Walesany, takže ideální konstelace, aby se člověk bavil a měl i nějaké ty výhody. Lemmy mi tedy říkají už od mých deseti let. Knír jsem tehdy ještě neměl... začal mi růst až v jedenácti!

Nějak se zabavit, to jsem dokázal vždycky. Tehdy jsem kradl výbušniny a přetvářel podobu pobřeží ostrova Anglesey. Ve vesnici v té době opravovala nějaká firma kanalizaci. Pracovali jenom v létě, protože pak už bylo moc zima. Koncem září to tedy zabalili a všechno vybavení uložili do stavebních buněk. Na konci října či na začátku listopadu jsem se s několika kamarády do těch buněk vloupal. Panebože, když je klukovi deset nebo jedenáct, tak mu to připadá, jako by našel zakopaný poklad! Objevili jsme tam helmy, montérky, výbušniny, rozbušky a zápalné šňůry, zkrátka úžasné věci. K rozbušce jsme přicvakli šňůru a zapíchli ji do výbušniny. Pak jsme vyhloubili v písku na pobřeží díru, celý ten krám jsme tam uložili, šňůru obnažili a vytáhli ji ven. Nakonec jsme to přikryli velkým kamenem, šňůru zapálili a utíkali, jako by nám u zadku hořelo. A BUM! – kámen vyletěl deset metrů vysoko. Paráda! Potom tam v dešti postávaly hloučky lidí, prohlížely si ten kráter a mumlaly: „Co myslíte?“ „Já nevím, že by mimozemšťané?“ Zajímalo by mě, co běhalo hlavou místnímu policajtovi, když zaslechl ty strašlivé detonace, přišel na pláž a viděl, že polovina útesu sjela do moře. Po našem působení byly dvě míle pobřeží k nepoznání. Ale byla to jen nevinná hra, děti přeci vyvádějí všechno možné a koneckonců proč taky ne? Děti se takhle prostě baví, vytáčejí dospělé a dávají jim zabrat; co by jiného měly dělat?

Tohle bylo však jenom malé rozptýlení ve srovnání s mým rostoucím zájmem o opačné pohlaví. Musíte si uvědomit, že v té době – v padesátých letech – neexistoval *Playboy* nebo *Penthouse*. Vzrušení tenkrát poskytovaly jenom časopisy, kde byly k vidění třeba nudisté

hrající tenis, jako periodikum *Zdraví a výkonnost*, a podobně. Takový to byl v padesátých letech strašlivý svět. A někdo tomu říká věk nevinnosti. Ať jde do prdele, měl by si zkusit v tom žít!

Moje sexuální výchova začala v době, kdy jsem byl ještě hodně malý. Matka si postupně přivedla domů asi tři strýčky a na jednom jsme se pak usnesli, že bude náš tatínek. Ale mně to nikdy nevadilo, říkal jsem si, že matka je sama a celý den pracuje, aby uživila mě i babičku, takže jsem ani nijak neprotestoval, třebaže jsem musel chodit brzy spát. Na venkově člověk zjistí, že lidé to chodí dělat i do přírody. Nebylo neobvyklé zahlédnout v zaparkovaném autě přes zarosené okénko nějakou tu obnaženou nohu či ňadro, zatímco dotyčná dvojice přelézala na zadní sedadlo. V té době byly v módě sukně se dvěma spodničkami, které kolem holek při džajvu jenom svištěly, takže tancovat jsem chodil dost často. S tancováním jsem přestal v době, kdy přišel twist, což nebylo nic pro mě, protože už jsem se nemohl dotýkat partnerky! Proč by mě měl zajímat nějaký twist, když už jsem objevil adolescentní smyslnost? Potřeboval jsem se dostat k ženě blíž, cítit její teplo, dotýkat se jí, prozkoumávat ji, dávat a přijímat, šáhnout si... no, však to znáte!

Ale svoji smyslnost a touhu po ženách všech tvarů, velikostí, věků, barev pleti, vyznání a politického přesvědčení jsem v sobě naplno objevil teprve ve čtrnácti, zatímco jsem pracoval v jezdecké škole. Do našeho malého přímořského letoviska se každé léto sjížděl celý Manchester a Liverpool a do jezdecké školy chodili středoškoláci, kteří tady trávili prázdniny. Navíc každý rok přijížděly skautky, celý oddíl se stany. Hlídaly je pouze dvě vedoucí – cha! Koho chtěly uhlídat? Byli jsme odhodláni se k těm buchtám dostat, i kdybychom si měli navléct skafandr, a ty holky to necítily jinak. Dychtily po objevování nových věcí stejně jako my, a mezi námi, taky jsme ty věci společně objevili. To mi můžete věřit!

Práci v jezdecké škole jsem vzal, miloval jsem totiž koně. A miluju je dodneška. Byla tam zábava, protože kůň vzrušuje ženy, vyzařuje

sexuální energii. Ženy by nejraději jezdily na koních bez sedla, což má samozřejmě svůj důvod. Myslím, že touží cítit tělo zvířete přímo na své kůži. Přes sedlo to nejde, obzvlášť ne přes anglické. Koně jsou taky neskutečně silní. S člověkem by si kůň mohl dělat, doslova co chce, ale nedělá to, protože až na výjimky to není temperamentní zvíře. Přizpůsobuje se člověku a podle mě se právě tohle ženám na koních líbí – tak silné zvíře a člověku neodporuje nebo alespoň neprosazuje svou. Neumyje sice nádobí, ale s tím se dá žít.

Zamiloval jsem se tam do dívky jménem Anna. Byla o pět let starší než já, což je v tomhle věku nepřekonatelný věkový rozdíl. Ještě dnes si vybavuju, jak vypadala: hodně vysoká, dlouhé nohy, nos trochu nakřivo, ale jinak hodně atraktivní. Chodila bohužel s jedním fakt ošklivým chlápkem, což jsem nedokázal pochopit. Poté, co jsem je jednou nachytl ve stodole při šukání, jsem po špičkách vyšel ven a v duchu jsem si jen říkal: „Ježíšikriste.“

Se skautkami jsem zažil hodně vtipných příhod a v nejvtipnější z nich figuroval můj kamarád Tommy Lee. Tommy měl jen jednu ruku. Pracoval totiž jako elektrikář, jednou se dotkl prstem špatného drátu, a elektrina mu doslova upálila půlku ruky. Zbytek mu museli amputovat a u lokte zašít. Pak se hodně změnil, například slyšel různé zvuky, které neslyšel nikdo jiný. Ale zpátky k věci. Nosil falešnou ruku s černou rukavicí a zavěšoval si ji za opasek nebo zastrkoval do kapsy. Jednou v noci jsme se spolu připlížili ke skautkám. Prolezli jsme živým plotem a protáhli se mezi pichlavými keři... ale když je člověku čtrnáct, tak je mu to jedno a udělá cokoliv, jen aby si šáhnul. Nakonec jsme se dostali k cíli a já jsem šel se svojí kočkou do jednoho stanu a Tommy s tou svou zase do jiného. Všechno se odehrálo pěkně potichu, znáte to, až na skřípání per v postelích. Potom jsem na chvíli usnul, jak to po tomhle nádherném zážitku (kvůli němu to taky pořád dělám!) obvykle bývá. Najednou mě něco vzbudilo.

[*Rána*] Au! [*Rána*] Au! [*Rána*] Au! [*Rána*] Au!

Vykoukl jsem ze stanu a spatřil jsem Tommyho, jak úplně nahý s šaty v jedné ruce pobíhá jako šílený po louce. V patách mu byla rozzuřená skautská vedoucí a mlátila ho po hlavě jeho vlastní umělou rukou! Rozesmálo mě to tak, že chytili i mě! Nemohl jsem se hnout, nemohl jsem utíkat, byl jsem úplně bezmocný. Byla to jedna z nejlepších příhod, které jsem v životě zažil.

Sex jsem objevil ještě dřív než rock'n'roll. Musíte si uvědomit, že v prvních deseti letech mého života rock'n'roll ještě neexistoval. Všude to byl jen samý Frank Sinatra, Rosemary Clooneyová nebo písně jako „How Much Is That Doggie in the Window?“ – ta se držela na špici hitparád několik měsíců! Byl jsem svědkem samého zrodu rock'n'rollu. Nejprve jsem slyšel Billa Haleyho, byla to, myslím, skladba „Razzle Dazzle“. Pak přišel „Rock Around the Clock“ a „See You Later Alligator“. The Comets byli sice dost slabá skupina, ale v té době jediná. Ve Walesu to měl člověk navíc těžké. Dalo se chytit rádio Luxembourg, ale hodně nekvalitně. Příjem se ztrácel a zase vracel, takže jsem musel pořád kroutit knoflíkem, abych něco slyšel. Taký se nedalo zjistit, co hrají, protože to řekli jen jednou na začátku, a jestliže jsem to nestihnul, tak jsem se jméno interpreta už nedozvěděl. Trvalo mi několik měsíců, než jsem zjistil, že „What Do You Want to Make Those Eyes at Me For?“ je od Emila Forda a skupiny Checkmates. Tenhle chlápek už zcela upadl v zapomnění. S Checkmates měl v Anglii pět hitů. Byl nesmírně populární, ale pak se kolem něj rozpoutal skandál. Načapali ho, jak chce po nějakém dítěti peníze za autogram, a to ho zničilo. Checkmates hráli pak chvíli bez něho, ovšem dlouho jim to nevydrželo.

Když chtěl člověk nějakou desku, musel si ji objednat a měsíc čekat, než mu přijde. První sedmaosmdesátka, kterou jsem si kdy koupil, byla od Tomyho Steelea, což byl britský protějšek Elvise Presleyho, a pak jsem získal „Peggy Sue“ od Buddy Hollyho. Moje první album bylo *The Buddy Holly Story*. Koupil jsem si je krátce po jeho smrti. Dokonce jsem byl i na jeho koncertě v New Brighton Tower.

Na tom je kurva vidět, jak jsem starý – viděl jsem naživo Buddy Hollyho! Ale vypadám pořád stejně, tj. dokonale!

Trvalo ještě dlouho, než jsem si koupil první desku Elvise Presleyho. Myslím, že to bylo „Don't Be Cruel“. Jeho styl, image a vůbec všechno bylo dokonalé. Byl skutečně výjimečný, ale podle mě byli Buddy Holly a Little Richard lepší. Problém spočíval v tom, že druhá strana jeho singlů byla vždycky slabší. Takže polovina Elvisových skladeb byl odpad. Písně na druhých stranách zněly stejně dobře, až když nahrál „I Beg of You“. Buddy Holly nikdy nenahrál nic slabého, alespoň podle toho, co jsem slyšel. Mým idolem byl taky Eddie Cochran. Pracoval v jednom hollywoodském studiu, a jakmile někdo skončil o hodinu dříve, hned se tam vecpal a nahrál desku. Všechno si navíc skládal a nahrával sám, v tom byl v hudebním světě průkopníkem, zkrátka tvůrčí typ. Chystal jsem se na jeho koncert, když měl turné po Británii, ale pak se mu přihodila nehoda u Bristolu, při níž zahynul. Vzpomínám si, jak mě to zdtřilo. Pro rock'n'roll to byla velká tragédie.

Rozhodl jsem se hrát na kytaru částečně kvůli hudbě, ale nejméně ze šedesáti procent taky kvůli dívkám. Na konci školního roku jsem zjistil, že holky letí na kytaru. Po zkouškách jsme se celý týden ve třídě jen poflakovali, neměli jsme co dělat a jeden kluk si přinesl kytaru. Neuměl na ni hrát, ale okamžitě se kolem něj všechny holky shlukly. Pomyslel jsem si: „Á, to by mohlo být zábavné!“ Doma na zdi nám visela stará havajská kytara, na níž hrávala máma jako dítě. Její bratr hrával na banjo. Havajská kytara byla krátkou dobu předtím dost populární: jednalo se o steel kytary se širokým krkem a vysokými pražci. Matčina kytara byla elegantní, vykládaná perletí. Byla to šťastná náhoda, v roce 1957 měl kytaru doma jen málokdo.

Tak jsem ten krám přitáhl do třídy. Ani já jsem neuměl hrát, ale samozřejmě mě hned obklopily všechny holky. Skutečně to fungovalo, okamžitě! Byla to jediná věc v mém životě, která takhle zafungovala, a to se moc do minulosti neohlížím! Nakonec mi došlo, že

dívky čekají, až něco zahraju. Začal jsem se tedy učit hrát, což nebylo na kytaru, která má tak vysoko posazené struny, nic jednoduchého.

Když mi bylo patnáct, jeli jsme na školní výlet do Paříže a já jsem se naučil „Rock Around the Clock“. Hrál jsem to jeden večer tři hodiny, ačkoliv jsem si předtím vystřelovacím nožem, co odmítal plnit svoji funkci, málem uřezal ukazováček. Na kytaru mi kapala krev a holky to považovaly za naprosto úžasné. Znáte to, jako když siouxský válečník odejde do prerie a zabije vlastníma rukama medvěda. Krvácet kvůli holkám!

Matka i nevlastní otec rychle vytušili, o co mi jde. Nebylo pochyb – viděli k nám chodit neustálé procesí holek. Naše garáž byla přestavěna na obývací prostor, který jsem měl sám pro sebe, a tam jsem si je vodil. Můj nevlastní otec za mnou chodíval, aby mě při tom nachytal. Povedlo se mu to tolikrát, že to bylo kurva až trapné; podle mě byl šmírák.

„Uvědomuješ si, že na té dívce ležíš?“ řval na mě.

„To sakra vím, že na ní ležím!“ odpověděl jsem. „Jak to děláš ty?“

Nedlouho po výletu do Paříže jsem byl ze školy vyloučen. Se dvěma kamarády jsme pořád chodili za školu. Odpoledne jsme jezdili vlakem na druhou stranu ostrova a vraceli se až tehdy, abychom stihli autobus domů. Bohužel nás na nástupišti jednou viděli nějakí hajzlové z vedlejší třídy a práskli nás. Práskači jsou všude, není-liž pravda? Byl jsem předveden k řediteli, což byl skutečný trouba, budižkničemu. Myslím, že se stal ředitelem jen proto, že byl příliš starý, aby se stal smířčím soudcem. Dva týdny jsem k němu musel chodit denně během dvou přestávek a on se mě pokoušel zlomit.

„Viděli tě dva chlapci z Holyhead, když ten vlak odjížděl,“ řekl mi.

„To jsem nebyl já, pane řediteli,“ trval jsem na svém. „Já jsem tam nikdy nebyl.“

Tehdy jsem se naučil lhát, a to je další věc, které vás disciplína naučí, protože pokud nelžete, tak jste v prdeli. Ale abych to zkrátil, nakonec se rozhodl, že mi ušetřím výprask, dvě rány rákoskou na

každou dlaň. Je třeba mít na paměti, že to bylo bezprostředně po té nehodě s vystřelovacím nožem, co se mi stala v Paříži. Trvalo strašně dlouho, než se to začalo hojit. Určitě si dokážete představit, jak taková rána krvácí – z tepny mi tehdy stříkala krev po celé místnosti! Musel jsem kurva ztratit snad půl litru krve, a proto jsem se ředitele zeptal: „Nemohl bych dostat čtyři na jednu dlaň, kvůli tomu bolavému prstu?“

Kdepak! Lhostejně mi poručil, abych napráhl obě ruce a – *švih!* Krev po celé tříďě! A jako by si ničeho nevšiml, poručil: „Natáhni tu druhou ruku.“

„Ty hajzle!“ pomyslel jsem si, a jakmile mi přistála rákoska na dlani, vytrhl jsem mu ji z ruky a přetáhl jsem ho s ní po hlavě.

„Myslím, že je ti jasné, že tvoje přítomnost zde je nadále nežádoucí,“ zasupěl.

„Stejně jsem sem už nechtěl chodit,“ odpověděl jsem a už jsem byl ze dveří.

Do školy jsem tedy už nepáchl a moje záškoláctví nikdo ani neřešil. Do konce školního roku zbývalo stejně už jen pár měsíců. Doma jsem o tom nikomu neřekl: odcházel jsem každé ráno jakoby do školy a vracel jsem se večer. Chodil jsem do jezdecké školy, dělal jsem tam chvíli u koní a pak jsem si sehnal i jinou práci. Třeba malíře pokojů, přičemž mým kolegou byl teplý chlápek jménem Brownsword. Úžasné, dokonalé jméno pro buzeranta! Na mě to nikdy nezkusil. Jel po mém kamarádovi, fešákovi Colinu Purvisovi, čemuž jsem byl jen rád. Vždycky jsem mu hlásil: „Colin bude malovat tady, pane Brownsworde. Já půjdu do poschodí, jo?“ A Colin mi polohlasem spílal: „Ty hajzle!“

Pak jsme se z ostrova odstěhovali na farmu v místě zvaném Conwy na hornatém pobřeží Walesu. Tam jsem se naučil být sám a nevnímat to jako něco špatného. Toulal jsem se po polích s ovčáckými psy. Dodnes mi vůbec nevadí, když jsem sám. Lidé si myslí, že jsem divný, ale mně je dobře.

Někdy v té době mě otčím dostal do továrny Hotpoint, kde se vyráběly pračky. Každý dělník tam pracoval jen na jedné součástce. Stál jsem na začátku montážní linky: vzal jsem čtyři mosazné matky, našrouboval je na součástku a lis ji vytvaroval. Hotový obrobek jsem hodil do velké bedny. Jedna várka čítala 15 000 součástek, a jakmile jsem s ní byl hotový a pocítil uspokojení z hotové práce, bednu mi sebrali a dali mi novou prázdnou. Tohle nemůže dělat člověk, který má něco v hlavě, protože by se kurva jinak zbláznil. Nechápu, jak to mohli ostatní dělníci vydržet. Asi vědomě potlačovali svoji inteligenci, protože museli živit rodiny.

Každý, o kom jsem věděl, že odešel hledat něco lepšího, se nakonec vrátil zpátky. Já jsem měl ale se svým životem jiné plány. Nechal jsem si narůst dlouhé vlasy a z továrny mě vyhodili. Zůstal jsem doma. Raději bych kurva posel hladý, než bych se tam vrátil. Měl jsem velké štěstí a musím být osudu nadosmrti vděčný, že jsem se odtamtud dostal pryč.

KAPITOLA DRUHÁ

fast and loose

Ke svým plánům jsem potřeboval nějakého společníka a jeden byl zrovna po ruce – říkalo se mu Ming podle vladaře z filmu *Flash Gordon*. Měl dlouhé vlasy a vladařovy typicky dlouhé, zahnuté kníry. Začali jsme se spolu potulovat po kavárnách a tančírnách, kde jsme přebírali klukům holky a všem přítomným jsme naháněli hrůzu!

Když jsme se toho nabažili, napadlo nás začít brát drogy (ne že bychom měli ponětí, co to vlastně je), a tak jsme zavolali jednomu mému známému z doby, kdy jsem žil v Anglesey, Robbiemu Watsonovi z Beaumaris (města proslulého svým zachovalým hradem). Robbie žil v Manchesteru a měl hodně dlouhé vlasy, což jsme považovali za důležité. Začali jsme experimentovat s trávou a pak mi Rob jednou večer v podniku Venezia Coffee Bar v Llandudno dal ampuli speedu – methyl amfetamin hydrochloridu – na které byla znázorněná lebka se zkříženými hnáty. Mělo se to píchnout do ruky.

Nikdy jsem na injekční stříkačky nebyl a nejsem dodneška. Člověk se tím dostane do bludného kruhu. Viděl jsem, jak lidé dělají

s jehlami nejrůznější věci: třeba si píchali vodu jenom proto, aby si mohli dát injekci. To dělával Rob a vehementně mi doporučoval, abych to taky zkusil. Ale já jsem si tu ampuli nechal rozpustit v nějaké tekutině, snad v čokoládě, a vypil jsem to.

V té kavárně byla za barem holka, do které jsem pak hučel bez přestávky čtyři nebo pět hodin. Pořád jsem říkal Robbiemu, jaký to má na mě účinek, a pak jsem se zase obrátil k tomu nebohému stvoření, jež muselo být z mého žvanění na pokraji sil. Já jsem se ale cítil skvěle, znáte to, jako král světa! Účinek bohužel po jisté době vyprchá. (Mimochodem, Robbie Watson, který byl dlouho mým nejlepším kamarádem se skvělým smyslem pro suchý humor, je už dvacet let po smrti. Jedna z těch jehel se mu stala osudnou. Co k tomu dodat...?) Ale zpátky ke mně a Mingovi.

Bylo mi šestnáct, když jsem s Mingem odjel z Walesu a zamířil na východ do Manchesteru. Vlastně jsme tehdy pronásledovali dvě dívky, se kterými jsme se seznámili, zatímco trávil prázdniny v Colwyn Bay. Chtěli jsme si je vzít. Ale samozřejmě to skončilo jen u sexu. Určitě se dnes mají mnohem lépe, než kdybychom si je vzali my dva, tím si můžete být jisti.

Nepamatuju si, jak se jmenovala ta Mingova dívka, ale ta moje byla Cathy. Skvělá, teprve patnáctiletá holka, hodně zvědavá a pro všechno nadšená. Když se vrátily domů do Stockportu, vydali jsme se s Mingem v jejich stopách. Sehnali jsme si byt na ulici Heaton Moor Road, kde jsme neustále potkávali někoho, kdo neměl kde spát, a tak jsme ho nechali přespát na podlaze nebo na gauči, a během jednoho měsíce nás tam pak bydlelo v jedné místnosti šestatřicet! Pamatuju si jen jednoho z nich, jmenoval se Mojžíš (a taky ho dost připomínal, pokud se dá věřit filmům s Charltonem Hestonem).

Pak přišla Cathy do jiného stavu... tedy nic proti tomu, ale bylo jí teprve patnáct, a přede mnou se objevil přízrak vězeňských mříží! Její otec psal mému otčímovi dopisy, ve kterých mě nazýval velšským beatnikem v exilu. Ti dva vymysleli „vhodné“ řešení a novo-

rozeně, Shean, bylo při porodu adoptováno. Vzpomínám si, že Cathy dělala zkoušky v centru pro těhotné mladistvé a já jsem ji tam chodil navštěvovat. Narostlo jí obrovské břicho, a když jsem vylézal z autobusu, kde na mě čekala, žertovně jsem ji zdravil: „Ahoj, vepříku!“ a ona se mohla umlátit smíchy. Byla to skvělá holka, moje první láska. Pak už jsem ji nikdy neviděl, nevím vlastně proč. Kupodivu se mi sama ozvala před dvěma či třemi roky, právě když jsem začal psát tuhle knihu... Řekla mi, že našla Seana, ale to tady nebudu rozebírat, nechci se mu plést do života.

Co se týče bytové situace, samozřejmě nás (všech šestatřicet) zanedlouho vyhodili. Majitel se asi divil, proč účet za plyn dělá 200 liber. Jelikož se „neohrožený dobrodruh“ Ming vrátil do Walesu (nakonec se stal úředníkem na správě sociálního zabezpečení, a pak že má život nějaký hlubší smysl, který každý člověk naplňuje...), zůstal jsem sám.

V době, kdy jsem chodil s Cathy, a ještě pár let poté jsem byl „tulák“, stejně jako mnoho jiných anglických mladých lidí. Všichni jsme nosili americké armádní bundy, nepromokavé s dvojí podšívkou. Daly se sehnat levně z druhé ruky a člověk si na ně nechával fixem podepsat každého, koho znal, takže měl pak celou bundu pokrytou nejrůznějšími autogramy. Jezdili jsme stopem po celé zemi, přespávali u různých dívek nebo v odstavených železničních vagónech či v jeskyních, přičemž jsme navštěvovali pouze takové holky, které se nehodlaly nikam stěhovat. Být „na cestě“ bylo úžasné. Jako Bob Dylan s kytarou na zádech a se spacákem v podpaží. Seznámili jsme se se spoustou holek, ale vždycky jen na chvíli. Ono to má vlastně určitou logiku a tradici: cirkus, armáda, piráti, rockové skupiny na cestách – dívky si je vždycky najdou. Podle mě na ženy působí romanticky, když je chlap dneska tady a zítra jinde. Mně se to taky líbí, ale jelikož jsem chlap, tak je to samozřejmé, ne? Tyhle časy na začátku šedesátých let byly skvělé. Nechávali jsme si růst vlasy až po zadek, jenom jsme se poflakovali a nechávali se

živit holkami, které kradly jídlo doma z ledničky, aby nás nakrmily – jako se nosí jídlo uprchlému trestanci na útěku. Jim se líbilo to dobrodružství a nám se líbilo to jídlo.

Vždycky to ale nebyla jen legrace. Jednou mě při stopu zastavil řidič nákladáku a zmlátil mě nebo mi zastavil obrovitý homosexuál.

„Nazdar, synku. Kam jedeš?“

„Do Manchesteru.“

„Tak do Manchesteru. Rád bych ti vykouřil péro.“

„Tak já si tady vystoupím.“

Byt na Heaton Moor byl jistým druhem komuny. Když měl člověk holku, tak to bylo překérní. Ve tmě se na něj upíraly vyvalené oči a bylo jasné, že jejich schopnost nočního vidění se stále zvětšuje! Sex byl tehdy bezstarostnou zábavou a nebyly s ním spojené různé nechutnosti jako dnes. Sex by přece měl být zábava a ne snůška frázi jako: „Tobě jde jen o jedno!“ No samozřejmě že jde, vám ne?! Jakmile to přestane být zábava, tak to proboha nedělejte!

Všichni jsme chodili žebnat na náměstí Mersey Square, a kdo něco vyžebрал, vrátil se a rozdělil se s ostatními. Vzpomínám si, že jsme žili převážně z rýže. Člověk si ji uvařil v plechovce od piva a pak ji z ní usrkával. V té době to byla velká delikatesa a byla mnohem lepší studená. Tehdy jsem asi začal mít rád studené jídlo, a to mi vydrželo až dodneška. Dokážu sníst studený steak, studené špagety, dokonce i studené hranolky! Když si je dostatečně osolíte, tak to jde.

Manchester není daleko od Liverpoolu a na začátku šedesátých let se v obou městech produkovala neuvěřitelná spousta hudby. Oběma městy protéká řeka Mersey, a podle ní dostala místní hudební scéna přízvisko Merseybeat. Existovala tehdy i hodně známá skupina Merseybeats a jedna se jmenovala i Mersey Squares podle místa, kam jsme chodili žebnat. V Manchesteru a Liverpoolu vznikaly stovky kapel a všechny hrály stejných dvacet skladeb: „Some Other Guy“, „Fortune Teller“, „Ain't Nothing Shaking But the Leaves on the Trees“, „Shake Sherry Shake“, „Do You Love Me“...

Všechny skupiny, včetně Beatles, hrály v letech 1961 až 1963 pouze převzaté skladby.

Posluchači se předháněli, kdo pozná původního interpreta. Předkapela například řekla: „Zahrajeme ‚Fortune Teller‘ ve verzi Merseybeats,“ ale pak přišli Merseybeats a řekli: „Teď bychom vám chtěli zahrát ‚Fortune Teller‘ ve verzi Bennyho Spellmana.“ Soutěžení netrvalo samozřejmě příliš dlouho, protože celému sálu prozradili, kdo je původním interpretem. Kapely taky předělávaly staré standardy a dávaly jim rockovou podobu. Vzpomínám si, že Rory Storm and the Hurricanes udělali skvělou věc z „Beautiful Dream“ a The Big Three se dokonce pustili do skladby „Zip-A-Dee-Doo-Dah“!

Byla to jedinečná doba a některé skupiny byly vpravdě neuvěřitelné. Jedna taková se jmenovala Johnny Kidd and the Pirates. Johnny Kidd nosil přes oko pásku, pruhovanou košili a vysoké pirátské boty. Někdy si vzal bílou košili s našasenými rukávy – skvělý ohoz! The Pirates měli taky první stroboskop, který jsem v životě viděl, a dělal ho jeden z bedňáků jednoduše tak, že co nejrychleji vypínal a zapínal osvětlení sálu. Na kytaru u nich hrál Mick Green, jenž byl úžasný. Nosíval jsem mu kytary, abych se dostal zadarmo na jejich koncerty. Po letech jsem nahrál s Mickem jednu desku. Samotáři jako on neměli v té době moc nadějí, že se proslaví. Eric Clapton měl štěstí. To, že byl samotář, se mu vyplatilo, protože lidé si ho našli sami. Ostatní samotáři byli všem ukradení!

Další skvělou skupinou byli Birds – nikoliv ti američtí Byrds, kteří se vynořili ve stejné době. U Birds hrál na kytaru Ronnie Wood, jenž se později stal členem Rolling Stones. Birds byli ohromní, fakt excelentní a daleko předběhli svoji dobu. Vydali jen tři singly a pak zmizeli. Jezdil jsem za nimi všude, kde hráli, a dokonce jsem přespával v jejich dodávce. Skupina, v níž jsem v té době působil – Motown Sect, dočtete se o ní za chvíli – měla tu čest, že s nimi někdy koncertovala. Stále si ještě pamatuju jejich sestavu: Ali McKenzie zpěv, Ron a Tony Munroeové kytary, Pete McDaniels

bicí a Kim Gardner basa. Kim má dnes v Hollywoodu restauraci s názvem Cat and the Fiddle. Byl to skvělý basák, ale dnes už skoro nehraje. Všichni v téhle skupině dobře vypadali a obzvláště Ronnie měl velké charisma. Nosíval hnědý tvídový oblek, dvoubarevné boty a měl bílého telecastera, což bylo vážně cool. Podobali se Mods, jen měli dlouhé vlasy, a to se mi líbilo, protože já jsem se nikdy nenechal ostříhat.

Víte, Anglie si hodně potrpí na módu a různé módní vlny se tu rychle střídají. Mods byli docela zvláštní sorta, alespoň podle mého názoru. Měli hodně krátké vlasy sčesané na stranu, trochu jako John Kennedy, ale s kachním ocasem vzadu. Nosili kalhoty z tenkého manšestru ve světlorůžové barvě, saka v tropickém stylu a dvoubarevné boty. V Americe se jim asi nejvíc podobali Beach Boys, ale v Anglii se nesurfuje – byla to móda omezená spíše na města. Mods si taky malovali oči, obzvláště kluci. My jsme je nesnášeli, ale když se na to dívám dnes, nebyli o nic horší. My jsme je považovali za teplouše a oni nás za chuligány a pravdu měly obě strany.

Na začátku své muzikantské dráhy jsem poznal spoustu skvělých hudebníků. Jedním z nich byl Jon Lord, který byl a stále je absolutně dokonalým muzikantem. Později hrál s Deep Purple, White-snake a Rainbow, ale v době, kdy jsem se s ním seznámil, vystupoval se skupinou Artwoods, jejímž frontmanem nebyl nikdo jiný než Art Wood! Ještě zajímavější bylo, že Art Wood byl bratr Rona Wooda, ale o tom až za chvíli.

Na nábreží v Llandudno tehdy existovala úžasná hospoda Washington, v poschodí se tam konaly rockové koncerty a pak se tam začaly pořádat i jazzové a bluesové večery. Hráli tam Graham Bond s Gingerem Bakerem a Dickem Heckstall-Smithem, Downliners Sect, jazzman Alan Skidmore a jednou večer i Artwoods.

Já jsem se tam ochomýtal, zíral na jejich exotické vybavení a díval se, jak hrají – dost dobře, říkal jsem si coby povznesený kritik ze severního Walesu! Po koncertě jsem se dal do řeči s Jonem

Lordem, a ten mi spolu s dalšími členy skupiny nabídl, že mě svezou domů do Colwyn Bay. Jsem si jistý, že Jon toho dodneška lituje! Ten nešťastník mi dal svoji adresu ve West Drayton na okraji Londýna, kam jsem se asi tři týdny nato vydal. Myslel jsem si, že taková velká hvězda bude mít ohromný palác, nechá mě třeba přespávat v pokojích pro služebnictvo, představí mě dalším velkým hvězdám, s nimiž udělám díru do světa, a tak dál.

Ale běda! Adresa mě dovedla k obyčejnému domu na sídlišti. Dorazil jsem tam asi ve tři ráno a zazvonil.

Otevřela roztomilá stará paní: „Ano, kdo je to?“

„To jsem já,“ řekl jsem, „ehm, Lemmy ze severního Walesu.“

„Prosím?“

„Jon Lord si mě bude pamatovat. Dal mi tuhle adresu.“

„Ale chlapče, on je na turné v Dánsku!“

Proč mě to vůbec nenapadlo? Byl jsem mladý a hloupý, proto.

„Aha...“ odmlčel jsem se.

Chvilí jsme na sebe jen tak koukali.

„Ehm,“ hlesl jsem do narůstajícího ticha.

Pak řekla něco, za co jí budu nadosmrti vděčný. Byl to zázračný obrat osudu. „No nevádí, chlapče, můžeš přespát na gauči a ráno uvidíme.“ Dneska se s něčím takovým hned tak nesetkáte!

Když jsem se probudil, nade mnou se skláněl Ron Wood se třemi svými kamarády. „No tohle, co děláš na mámině gauči?“ Takže to byla paní Woodová, matka Rona a Arta, a Jon u nich bydlel. Náhoda? Ten večer jsem šel na koncert Birds a pak jsem odjel do Sunbury-on-Thames, ale k tomu se ještě vrátím.

Nejimpozantnější skupinou v té době byli jednoznačně Beatles. Zkrátka nejlepší skupina na světě. Nikdy už se něco takového nebude opakovat, a aby člověk plně pochopil, co tím míním, musel by to zažít na vlastní kůži. Dneska si mladí lidé myslí, že Beatles byli jenom kapela, ale tak to nebylo. Stali se po celém světě ohromným

fenomémem. Kvůli Beatles se všichni změnili, dokonce i politici. Londýnské noviny *Daily Mirror* věnovaly každý den jednu stránku tomu, co právě Beatles dělají. Jen si to představte: velké, celostátní noviny a denně věnují stránku jedné jediné skupině? Byli víc než ohromní.

Beatles způsobili revoluci v rock'n'rollu a taky v účesech a odívání. Dnes se to zdá směšné, ale na tu dobu měli dost dlouhé vlasy. Pamatuju si, jak jsem si říkal: „Páni! Jak může mít nějaký kluk tak dlouhé vlasy?“ Vlastně to byly jen dopředu sčesané vlasy, které trochu přechnívaly přes límec, ale před Beatles jsme všichni nosili patku – a vzadu to byl buď „kachní ocas“, nebo Elvis.

Měl jsem to štěstí, že jsem je viděl hrát v jejich začátcích v liverpoolské Caverně. Byla to skutečně zábava. Jedli rohlíky se sýrem, přitom zpívali a vyprávěli spoustu vtipů. Obecenstvo se válelo smíchy. Mohli klidně vystupovat jako komici. Hráli na zvláštní kytary, které nikdo z nás předtím neviděl. John měl svého rickenbackera a Paul baskytaru ve tvaru violy. My všichni jsme měli stratocastery. Strat byl to největší, co si člověk mohl přát, a o gibsonech ještě neměl nikdo ani ponětí. George měl myslím kytaru Hofner Futurama, dej mu pánbůh věčné odpočinutí. Později si pořídil řadu kytar značky Gretsch. K čemu je přirovnat? Zvláštní kluci s dlouhými vlasy, zvláštními kytarami a v košilích bez kravat! Všichni ostatní nosili ty otrěsné upnuté obleky na deset knoflíků dovážené z Itálie. Není divu, že pro nás byli jako zjevení.

Beatles byli taky tvrděáci. Brian Epstein sice jejich image přizpůsobil masovému publiku, ale žádní teplouši to rozhodně nebyli. Pocházeli z Liverpoolu, což je něco jako Hamburg nebo Norfolk ve Virginii – drsné, námořnické město plné dokařů a námořníků, kteří by z člověka vymlátili duši, kdyby se na ně zadíval jen o vteřinu déle, než by oni uznali za vhodné. Ringo pochází z Dingle, což je kurva něco jako Bronx. Rolling Stones byli mamínčini mazánci, středoškoláci z předměstí Londýna. Z domova sice odešli bez prostředků, ale bylo to jejich rozhodnutí, kterým si chtěli dodat vze-

žření rebelů. Líbili se mi, ale na Beatles neměli – ani humorem, originalitou, písněmi či vystupováním. Měli pouze Micka Jaggera poskakujícího po pódiu. Abych byl ale spravedlivý, Stouni natočili skvělé desky, bohužel na pódiu stáli vždycky za hovno, zatímco Beatles, ti udávali styl.

Vzpomínám si na jeden koncert Beatles v Caverně. Bylo to krátce poté, co angažovali jako manažera Briana Epstein. V Liverpoolu všichni věděli, že Epstein je gay, a nějaký kluk mezi posluchači zajel: „John Lennon je zkurvenej buzerant!“ John, který na pódiu nenosil brýle, odložil kytaru, přišel k davu a zařval: „Kdo to řekl?“ Ten kluk se ozval: „Já, kurva.“ John k němu přistoupil a BUM, dal mu „liverpoolský polibek“, hlavičku do nosu – dvakrát! Kluk se skácel k zemi, samá krev, sopl a rozbité zuby a John se klidně vrátil na pódium.

„Ještě někdo?“ zeptal se. Ticho. „V pohodě, „Some Other Guy“.“

Beatles otevřeli dveře všem ostatním skupinám, které z téhle oblasti pocházely. Bylo to jako v Seattlu na začátku devadesátých let. Objevila se spousta nahrávacích společností, které uzavíraly smlouvy se vším, co se hnulo. Oriole Records pořádali v jednom sále předváděčku, jež trvala tři dny. Postavili tam nějakou aparaturu a asi sedmdesát kapel přišlo zahrát jednu píseň, přičemž alespoň s polovinou z nich podepsali smlouvu.

Epstein dělal kromě Beatles manažera i jiným kapelám. Jedna z těch mála, které neprorazily, se jmenovala Big Three. Na baskytaru hrál Johnny Gustafson, jenž byl později ve skupinách Quatermass, Andromeda a pak v Merseybeats. Big Three měli fantastického kytaristu Briana „Griff“ Griffithse, který vlastnil starou, otlučenou hofnerku Colorama, strašlivou kytaru s krkem jako špalek, ale hrál na ni neuvěřitelně dobře. Bubeník Johnny Hutchinson byl zároveň sólovým zpěvákem, což bylo tehdy neslýchané – bubeník, a zpívá? Byla to vynikající R&B skupina, již ale hudební průmysl připravil o syrovost. Vydali jednu desku, se kterou byli spokojeni, ta však

neměla úspěch, načež museli nahrát dvě skladby od Mitche Mur-
raye – ten složil spoustu cukrkandlových popových písniček (jedna
z nich byla „How Do You Do It?“ pro skupinu Gerry and the Pace-
makers). Ani ty ale neprorazily, takže je Epstein pustil k vodě. Byla
to škoda, protože se skutečně jednalo o skvělou kapelu.

Asi si říkáte, že členové těch skupin byli moji vrstevníci, možná
jen o něco starší. Já jsem samozřejmě v nějakých skupinách celou tu
dobu působil. Asi se taky ptáte, kdy jsem se k tomu dostal. Doma
ve Walesu jsem jako každý prošel místní scénou, ale v té době zalo-
žit skupinu nebylo vůbec lehké. Zaprvé nemohl člověk sehnat vyba-
vení. To, jestli někdo hrál na baskytaru, záviselo hlavně na skuteč-
nosti, jestli měl nebo neměl nástroj, a ne jestli to byl dobrý hráč.
A pokud měl zesilovač, tak byl okamžitě přijat. Jasně jako facka. Já
jsem měl štěstí, že jsem vlastnil kytaru Hofner Club 50. Viděl jsem
ji viset ve Wagstaffově obchodě s hudebními nástroji v Llandudno.
Starý pán Wagstaff – bylo mu asi 107 let a byl to pořád správný
chlapík – vedl staromódní obchod, kde si člověk mohl vzít, co chtěl,
jen tak na zkoušku. Složil jako zálohu pár liber a mohl to mít
navěky. Není třeba dodávat, že Wagstaff nakonec zkrachoval. Živ-
nost převzal jeho syn a okamžitě obchod prodal! Myslím, že dneska
je z toho obchod s dámským prádlem.

Kytarový fanatik se ve mně začal probouzet v době, kdy jsem sle-
doval v televizi pořady *Oh Boy* (což byl pravděpodobně nejlepší
rockový pořad v historii) a *6–5 Special* (o němž se to rozhodně tvr-
dit nedalo!). Ve Walesu moc lidí na kytaru nehrálo. Člověk se
doslechl, že někdo o tři vesnice dál má kytaru, a hned se za ním roz-
jel. V Conwy, kde jsem bydlel, jsem se seznámil s Maldwynem
Hughsem, což byl bubeník (neboli měl bicí soupravu!). Věnoval se
taneční hudbě – šťetečky a nýtovaný činel – ale na svou dobu byl
dobrý. Přidal se k nám jeden jeho známý, Dave (na jeho příjmení si
nevzpomínám, ale před rokem přišel na koncert Motörhead!), což
byl dobrý kytarista, ale hrozný člověk. Měl zelené zuby a pořád se

kolem něho ometal jeho otec, zkrachovalý komediant z kabaretu, který všechny otravoval s otřepanými vtipy. Dave měl však pocit, že jeho fotr je neodolatelně zábavný, a když tam zrovna nebyl, tak ho alespoň neustále citoval. Nejdříve jsme se jmenovali Sundowners a pak jsme si dali jméno DeeJays.

Moje první vystoupení na veřejnosti se odehrálo ve sklepní hospodě v Llandudno a vrcholným číslem byla píseň „Travelin’ Man“ od Rickyho Nelsona, který byl náhodou dost dobrý zpěvák a taky setsakra fešák. Jinak jsme předvedli spoustu instrumentálek od interpretů jako Shadows, Ventures, Duane Eddy a podobně. V té době jsem taky hrál s klukem jménem Tempy. Byl to výjimečný člověk, od něhož jsem se přiučil sarkasmu, ale taky se s ním dalo stěžít vyjít. Hrál na baskytaru, tedy skutečně uměl hrát na baskytaru, a asi na hodinu a půl jsme se dali dohromady s jedním náladovým kytaristou jménem Tudor. Ovšem vzhledem k Tempyho zničujícímu sarkasmu, mým dobromyslným urážkám a Tudorově křehké povaze nebylo žádným překvapením, že ačkoliv nám to spolu hrálo dost dobře, tou jednou zkouškou to skončilo. Pamatuju si to i po čtyřiceti letech, což dokazuje, jak to mohlo být dobré. Nikam to ale bohužel nevedlo, takže zpátky k DeeJays!

Získali jsme zpěváka Briana Grovese, což byl snědý, roztomilý člověk, něco jako Johnny Gentle, jestli si ho někdo pamatuje. Nakonec jsme sehnali mohutného baskytaristu jménem John, který byl pozoruhodnou raritou, protože vlastnil baskytaru Fender a zesilovač, takže to byl takový Bill Wyman ze severního Walesu. Panebože, mysleli jsme, že teď je to ono! Ale kupodivu jsme se pletli! Hráli jsme na spoustě podnikových večírků, svatbách a podobně, a pak jsem začal mít cukání. Věděl jsem, že tohle není ono. Postupně od nás odešli všichni členové, až jsme zůstali nakonec jen já a Dave, dva kytaristé, a chvíli jsme hráli jen instrumentálky. Tím DeeJays skončili. Přidal jsem se k jiné místní skupině zvané Sapphires, ale měli strašného, dýchavičného kytaristu, kterého jsem nedokázal

vystát. Měl-li člověk na výběr mezi touhle kapelou a továrnou Hot-point, pak je jasné, proč jsem z Walesu odešel.

Když jsem přijel do Manchesteru, měl jsem v ruce kytaru značky Eko. Strašná kytara! Vypadala jako Liberaceovo koncertní sako předělané na kytaru, byla stříbrno-černá a celá blyštivá. Z deseti tlačítek fungovala pouze dvě a ostatní byla jenom na okrasu, pod krytem totiž nebyla k ničemu připojená. Ale brzy jsem ji vyměnil za kytaru Harmony Meteor (kterou jsem si měl nechat), tu jsem pak vyměnil za gibsona 330, což byla levnější verze modelu 335. Stejně často jako kytary jsem měnil i kapely. Nejprve to byli Rainmakers: už si nevzpomínám, jak jsem se k nim dostal, ale když jsem k nim nastoupil, byli už za zenitem a dlouho jsem u nich nepobyl. Potom jsem byl asi tři týdny v další skupině. Ani si nepamatuju, jak se jmenovali, a to jen dokazuje, jak asi museli být úchvatní. Pak jsem se dostal k Motown Sect, kde jsem zůstal tři roky.

S kytaristou Stewartem Steelem a jeho baskytaristou Lesem jsem se seznámil v době, kdy jsem se poflakoval po Manchesteru. Jejich bubeník se jmenoval Kevin Smith (bydlel vedle Iana Bradyho a Myrae Hindleyho), já jsem se k nim připojil jako kytarista a taky jsem většinou zpíval. Zpívat mě moc nebavilo a nebaví mě to dodnes, ale už jsem si zvykl, jak je vidno. Asi po dvou letech Les odešel a my jsme sehnali baskytaristu, mého známého, který se jmenoval Glyn, a ovšem, říkali jsme mu Glun – kdoví proč? Glun byl fakt zvláštní individuum. Měl v životě jen jednu dívku, a ta byla vážně tajemná. Chodívala sama po písčných dunách a vždycky měla na sobě bílé bikiny z jelenicové kůže – tenkého, přiléhavého materiálu – a nikdy s nikým nepromluvila ani slovo. Nikdo nevěděl, kdo to je, ale všichni se s ní chtěli seznámit! Pak se jednoho dne ukázala s Glunem, jenž už ve dvaceti začal plešatět. Ovšem i tak vypadal dobře, trochu jako Dennis Quaid, herec, který hrál Jerryho Lee Lewise ve filmu *Great Balls of Fire*, ovšem na rozdíl od Gluna měl hřívu blondatých, kudrnatých vlasů.

Každopádně Motown Sect byli skvělá R&B kapela. Stewart platil za hodně dobrého kytaristu a daleko předběhl svoji dobu. Měl gibsona Stereo 345, což byla tehdy velká rarita. A taky vlastnil zesilovač Vox se zdůrazněnými výškami, taky bomba. The Motown Sect dělali přesně ten typ muziky, který jsem chtěl dělat i já, takže jsem mezi ně dokonale zapadl. Říkali jsme si Motown Sect jenom proto, že slovo Motown bylo tehdy velkým pojmem, lépe se nám tak sháněly kšefty. Přitom jsme ale od Motown žádné skladby nehráli, ani jednu. Všichni jsme měli dlouhé vlasy, nosili jsme pruhovaná trička, měli jsme foukací harmoniku a hráli jsme blues. Udělali jsme pár skvělých předělávek od Pretty Things a Yardbirds. Na pódiu jsme vyhlašovali: „Teď jednu pro všechny fanoušky Jamese Browna!“ A obecenstvo zařvalo: „Jóóóó!“ Pak jsme řekli: „Je to od Chucka Berryho a jmenuje se to –“ Část obecenstva na to reagovala nadšeně, protože to nikdy předtím neslyšeli. Druhá část byla nasraná, ale co mohli dělat? Na pódiu jsme stáli my.

Neměli jsme vlastně žádný pořádný aparát, ovšem takový tehdy neměl nikdo. Pamatuji si, že jsme hráli v Halifaxu jako předkapela Pretty Things a měli jsme jeden třicetiwattový zesilovač. Umíte si to představit? Dva stacky, co mám dnes, mají každý 100 wattů – tehdy byli všichni, basa, dvě kytary a zpěv, píchnutí do jednoho třicetiwattového zesilovače velikosti malého komba na cvičení. Vždycky jsem si myslel, že hraju hodně nahlas, ale zjevně tomu tak nebylo. Tehdy jsme si taky dávali víc pozor na to, co hrajeme, protože byla slyšet každá nota. V každém sále jsme vždycky používali místní ozvučení. Dělali to tak všichni, i Hendrix o pár let později, který používal místní ozvučení sálů po celou dobu, co hrál v Anglii. Hráli jsme třeba v sálech, kde měli dva třiceticentimetrové reproduktory po stranách pódia a malý zesilovač v zákulisí. Zoufalé! Jak jsme vůbec dokázali hrát, to dodneška nechápu. Ale ve dvaceti člověk neví, jak co vlastně dělá. Ohlédne se pak zpátky a říká si: „Kurva! Jak jsem to dokázal! To snad není ani možné!“

Skupina se nakonec začala rozpadat. Stewart, přestože byl tak talentovaný, skončil v zapomnění; obětoval se své dominantní matce a manželce. Ale já jsem stejně chtěl z Manchesteru vypadnout, protože to s kapelou nikam nevedlo. Když jsem poprvé spatřil Rocking Vicars, věděl jsem, že je to moje parketa.

KAPITOLA TŘETÍ

jailbait

Reverend Black and the Rocking Vics jsem poprvé slyšel v manchesterském klubu Oasis, kde hrály všechny významnější rockové skupiny. Vics se mi zalíbili hned napoprvé. Bubeník měl v soupravě dvojité kopák, což jsem předtím nikdy neviděl, a navíc seděl na pódiu vpředu. Všichni z kapely na sobě měli finské národní kroje: holínky ze sobí kůže, bílé kalhoty se šněrovacími poklopci, laplandské halenky a farářské kolárky. Říkal jsem si, že to je úžasné. Hráli hodně nahlas a nakonec zničili celou aparaturu, prostě ji rozmlátili napadrt, což podle mě bylo taky dost cool. Navíc měli dlouhé vlasy.

Bubeník v Motown Sect nás všechny otravoval, abychom se nechali ostříhat nakrátko. Šli jsme se jednou večer podívat do klubu Oasis na Who a on pořád mlel: „Vypadají výborně s těmi krátkými vlasy, ne?“ Na to jsem sral! Nehodlal jsem si zkrátit vlasy ani o píd. Ostatně ve skupině jsem byl s dlouhými vlasy už jenom já. Všichni ostatní se nechali ostříhat a taky mě pořád víc srali. Když jsem pak v Oasis znovu viděl Rocking Vics, kteří byli naprosto senzační,

tak jsem se trochu informoval, jaká je u nich situace. Dozvěděl jsem se, že současný kytarista není nic moc, načež jsem za nimi začal všude vytrvale jezdit.

Ten večer, kdy jsem se účastnil jejich konkurzu, jsem zničil svoji první kytaru. Nikdy jsem neuměl hrát sólovou kytaru, a mezi námi, neumím to dodnes. Ale ošálil jsem je tím, že jsem kytaru obrátil vzhůru nohama a zběsile jsem po ní přejížděl oběma rukama. Nakonec jsem vyskočil na píano, které se pode mnou zbortilo, a rozmlátil jsem celou svoji aparaturu. No, co na to říct? V průběhu let jsem pak měl mnohokrát chuť nějakou kytaru rozmlátit, ale neudělal jsem to, protože to vždycky byla jediná kytara, kterou jsem měl. Ale kdybych ji rozbil, tak bych stejně bez problému sehnal jinou. Mohl jsem si to klidně užít.

Vicars mě okamžitě přijali a zůstal jsem u nich přes dva roky, v letech 1965 až 1967. V majetku skupiny byla kytara, která jednoduše připadla tomu, kdo na ni hrál – Fender Jazzmaster. Já jsem měl telecastera – krátce předtím jsem ho vyměnil za gibsona 330 – a jeho krk jsem přidělal k tělu jazzmastera. Byla to fakt nádherná kytara a hrál jsem na ni po celou dobu u Vicars. Když jsem odcházel, musel jsem jim tělo jazzmastera vrátit, což bylo logické.

Zpěvák Vicars, Harry Feeney, měl přezdívku Reverend Black. Hodně se podobal Peterovi Nooneovi ze skupiny Herman's Hermits. Při zpěvu dělával tzv. „stěrač“ – tj. mával ve vzduchu ukazováčky ze strany na stranu. Byl to dobrý frontman a holky po něm šlely. Baskytarista Pete brzy odešel a za něj nastoupil Steve Morris neboli Moggsy. Byl pěkně lakomý, což zdědil po svém otci. Vzpomínám si, jak jsem k němu jednou zašel na návštěvu. Šel jsem nahoru do patra na záchod a jeho otec za mnou houkl: „Jenom čtyři kousky toaletáku!“ Taková nehoráznost!

Chvilí u nás hrál na kytaru jistý Ken, který vlastnil auto Mini Cooper ve sportovní úpravě, což byla jeho životní láska. Nemohl ale sehnat chromovaná drátěná kola, jež byla tehdy nedostatkovým

zbožím. Jednou někam jel a zčistajasna ho jako blesk předjel jiný mini cooper. Na dalším kruhovém objezdu ho pak uviděl na střeše: kola se mu ještě točila a z okna visel zkrvavený chlap. Kenovi okamžitě blesklo hlavou: „Kurva, on je v bezvědomí!“ Odšrouboval autu kola a odvezl je do jakési stodoly, kde je schoval pod seno. Pak zavolal policii a jel zpátky k místu nehody, kde už stál policista a kroutil hlavou: „Podívejte se na to, nějaký hajzl mu ukradl kola!“ Ken přikývl a poznamenal: „To jsou teda kurvy.“ Takoví byli prostě Rocking Vicars.

Pak tam byl ještě bubeník Ciggy (zkráceně Cyril). Byl vedoucím skupiny a patřil k těm lidem, kteří ať dělají, co dělají, jsou ve všem nejlepší. Třeba plavání. Člověk udělal čtyři tempa, on udělal šest. Když jsme šplhali na strom, on vylezl nahoru a dolů, ještě než jsem se pořádně dostal ke druhé větvi. Kulečník. Měl všechny koule v dírách a už se chystal na bílou, zatímco my jsme se nestačili divit, jak to kurva udělal. Blázen, ale vynikající bubeník. Podobal se Keithovi Moonovi. Stačí říct, že si stavěl bicí soupravu vždycky co nejvíc dopředu, což je víc než výmluvné.

Ciggy byl skutečný tyran. Bydlel u něj jeden náš bedňák, Nod, který byl a stále je duševně labilní, ale jinak je to úžasný chlap. Dnes je úspěšným podnikatelem na ostrově Isle of Man, odkud pochází. Nejdříve dostal u Vicars místo basáka po Moggsym, ale pouze na jeden večer – natolik se odvázel, že všechno rozmlátil a málem přitom přizabil i sebe. Než se dostal k Vicars, působil jako DJ na rádiu Caroline, první pirátské stanici na světě. Dnes už to není možné, ale když v šedesátých letech někdo zakotvil loď tři míle od pobřeží Anglie, mohl se vyhnout zákonům o rozhlasovém vysílání a vysílat to, co běžné rozhlasové stanice nepouštěly. Takových lidí byla spousta a Nod byl jedním z prvních. Ale skončil s tím a stal se Ciggyho sluhou, protože jednou navštívil koncert Rocking Vicars a okamžitě se do nich zamiloval.

Ciggy měl ve svém pokoji obrovskou postel, zatímco Nod spal vedle něho na rozkládacím lehátku.